

POSTANOWIENIE

Dnia 24 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Zbigniew Kapiński

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 sierpnia 2023 r.,

bez udziału stron

sprawy **L. S.**

oskarżonego z art. 193 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. w zw. z art. 157§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i z art. 157§2 k.k.

skargi obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 8 lutego 2023 r., sygn. akt IV Ka 775/22,

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie

z dnia 18 marca 2021 r., sygn. akt IV K 1146/20 i przekazujący sprawę Sądowi

Rejonowemu do ponownego rozpoznania,

na podstawie k.p.k.

p o s t a n o w i ł

1. oddalić skargę,

2. kosztami sądowymi postępowania skargowego obciążyć oskarżonego L. S.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie wyrokiem z dnia 18 marca 2021 roku, sygn. akt IV K 1146/20 uniewinnił L. S. od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Od powyższego wyroku apelację wniósł prokurator.

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 8 lutego 2023 r., sygn. akt IV Ka 775/22, uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu Szczecin-Centrum w Szczecinie do ponownego rozpoznania.

Skargę od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego L. S., który zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 454 § 1 k.p.k. poprzez uchylenie wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 18 marca 2022 r., sygn. akt IV K 1146/20, poprzez błędne uznanie, iż zachodzą okoliczności umożliwiające skazanie oskarżonego L. S., kiedy to sąd I instancji prawidłowo ocenił zgromadzony materiał dowodowy, prawidłowo posługując się dyrektywą z art. 7 i 410 k.p.k., co skutkowało uniewinnieniem oskarżonego.

Skarżący wniósł o uchylenie w całości wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 8 lutego 2023 r. w sprawie sygn. IV Ka 775/22 i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga obrońcy oskarżonego L. S. jest niezasadna.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z art. 539a § 3 k.p.k. podstawą do wniesienia skargi na wyrok sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania jest wyłącznie naruszenie przepisu określonego w art. 437 k.p.k. albo wystąpienie uchybienia wymienionego enumeratywnie w treści art. 439 § 1 k.p.k. Tak więc rozpoznanie skargi ogranicza się do zbadania, czy zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 k.p.k. albo czy sąd odwoławczy uchylił wyrok mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454§1 k.p.k. do wydania wyroku reformatoryjnego, względnie, czy jest konieczne przeprowadzenie na nowo w całości przewodu sądowego (art. 437 § 2 in fine k.p.k.).

W sprawie przedmiotowej Sąd Okręgowy nie dopuścił się naruszeń, o których mowa w art. 539a § 3 k.p.k., w szczególności obraży art. 437§2 k.p.k. na który powołuje się skarżący. Jak wynika bowiem z treści uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 8 lutego 2023 r., sygn. akt IV Ka 775/22 podstawą orzeczenia uchylającego rozstrzygnięcie sądu meriti było dopuszczenie się przez Sąd Rejonowy istotnych uchybień w ocenie zgromadzonego w sprawie materiału

dowodowego, który to Sąd w sposób nieuprawniony posłużył się zasadą zawartą w art. 5§2 k.p.k., co doprowadziło do uniewinnienia oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów. Sąd Okręgowy jednak przeprowadzając szczegółową analizę i ocenę zgromadzonego materiału dowodowego doszedł do przekonania, że oskarżonego L. S. należało uznać winnym zarzucanych mu czynów i swoje stanowisko w tym zakresie w sposób szczegółowy uzasadnił. Sąd odwoławczy wydając zatem orzeczenie kasatoryjne postąpił zgodnie z regułą wynikającą z przepisu art. 454 § 1 k.p.k., bowiem dokonując odmiennej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, nie mógł z uwagi na jego uniewinnienie przez Sąd I instancji, skazać go w instancji odwoławczej.

Zaznaczyć jednocześnie należy, mając na uwadze argumenty zawarte w skardze obrońcy oskarżonego, że niedopuszczalnym jest, aby Sąd Najwyższy w trybie art. 539a k.p.k. badał merytorycznie prawidłowość przeprowadzonej kontroli odwoławczej w aspekcie uchybień podniesionych w apelacji, jak również zasadność uchybień stwierdzonych przez sąd odwoławczy (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 12 stycznia 2022 r., IV KS 64/21, LEX nr 3287910; postanowienie SN z dnia 28 stycznia 2022 r., sygn. II KS 29/21, LEX nr 3314955, postanowienie SN z dnia 26 stycznia 2022 r., sygn. V KS 36/21, LEX nr 3324938). Celem instytucji skargi na wyrok sądu odwoławczego nie jest bowiem dublowanie przeprowadzonej już kontroli odwoławczej, a wyeliminowanie bezpodstawnego wydawania przez sądy odwoławcze wyroków kasatoryjnych w sytuacji, gdy rozstrzygnięcie in meriti mogło zapaść w II instancji.

Sąd Najwyższy zatem rozpoznając skargę nie jest upoważniony do kontroli przeprowadzonej w wyroku sądu odwoławczego oceny poszczególnych dowodów w płaszczyźnie odpowiedzialności karnej oskarżonego, zaś skarga na wyrok kasatoryjny sądu odwoławczego nie służy weryfikacji oceny dowodów dokonanej przez ten sąd. Rozpoznanie sprawy w tym zakresie należy bowiem do sądów powszechnych, zaś ingerencja Sądu Najwyższego w ten zakres orzekania stanowiłaby naruszenie ich kompetencji do rozpoznania sprawy, co kłóciłoby się z zasadą ich samodzielności jurysdykcyjnej.

W świetle powyższego skargę na wyrok sądu odwoławczego wniesioną przez obrońcę L. S. należało oddalić, zaś kosztami tego postępowania obciążyć

oskarżonego, nie uwzględniając tym samym wniosku o zwolnienie od ponoszenia opłat tego postępowania.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak na wstępie.

[PGW]

[ł.n]